

Oratio Dominica

Pater noster, qui es in cælis: sancti-ficé-tur nomen tu-um;
advéni-at regnum tu-um; fi-at volúntas tu-a, sicut in cæ-lo et
in terra. Panem nostrum cotidi-ánum da nobis hódí-e; et dimit-
te nobis débíta nostra, sicut et nos dimíttimus debitóribus nostris;
et ne nos indúcas in tentati-ó-nem; sed libera nos a ma-lo.

Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvěť se jméno tvé. Přijď království tvé. Buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. A neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého.

Oratio conclusiva

Bože, ty vedeš svou církev, aby ze slavného svědectví mučedníků čerpala sílu a odvahu; pomáhej nám, ať také my žijeme z víry a v jejich přímluvě ať máme oporu. Prosíme o to skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků.

Benedictio

Pán s vámi.

R. I s tebou.

Požehnej vás všemohoucí Bůh

Otec i Syn ✠ i Duch svatý.

R. Amen.

Ad dimissionem

Jděte ve jménu Páně.

R. Bohu díky.

Benedicámus Dó-mino. **R.** De-o grá-ti-as.

Návrat P. Josefa Toufara do Číhoště

Modlitba večerních chval

11. července 2015

AD I VESPERAS

DOMINICA XV PER ANNUM

ANNO B

SECUNDUM ANTIPHONALE ROMANUM II

Litaniæ Sanctorum

Slavomír Hořínka

per schola, populus et campana

Introductio

D EUS, in adiutori-um me-um intēde. **R.** Dómine, ad adiuvandum me festína. Glóri-a Patri, et Fí-li-o, et Spi-rítu-i Sancto: Sicut erat in principi-o, et nunc, et semper, et in sæcula sæculórum. Amen. Allelú-ia.

Bože pospěš mi na pomoc. R. Slyš naše volání. Sláva Otci i Synu i Duchu svatému, jako byla na počátku, i nyní i vždycky a na věky věků. Amen. Aleluja.

Hymnus

S. Ambrosius

VIII
D E-us, cre-átor ómni-um po-líque rector, vésti-ens di-em decó-ro
lúmine, noctem sopóris gráti-a, Artus solútos ut qui-es reddat labóris
úsu-i mentésque fessas állevet luctúsque solvat ánxí-os, Grates perácto iam
di-e et noctis exórtu preces, voti re-os ut ádiuves, hymnum canéntes
sólvimus. Tē cordis ima cóncinant, te vox canóra cóncrepet, te dí-li-
gat castus amor, te mens adóret sóbri-a. Ut cum profunda cláuserit
di-em ca-lígo nócti-um, fides tenébras nésci-at et nox fide relúce-at.

Fecit poténtiam in bráchio suo: * dispérsit supérbos mente cordis sui.

Depósuit poténtes de sede, * et exaltávit húmiles.

Esuriéntes implévit bonis: * et dívites dimísit inánes.

Suscépit Israel, púerum suum, * recordátus misericórdiæ suæ.

Sicut locútus est ad patres nostros, * Abraham, et sémini eius in sæcula.

Glória Patri et Fílio, * et Spirítui Sancto.

Sicut erat in princípío, et nunc et semper, * et in sæcula sæculórum. Amen.

*Mocně zasáhl svým ramenem, * rozptýlil ty, kdo v srdci smýšlejí pyšně.*

*Mocně sesadil z trůnu * a ponížené povýšil,*

*bladové nasýtil dobrými věcmi * a bohaté propustil s prázdnou.*

*Ujal se svého služebníka Izraele, * pamatoval na své milosrdenství, jak slíbil našim předkům, * Abrahámovi a jeho potomkům navěky.*

*Sláva Otci i Synu * i Duchu svatému, jako byla na počátku, i nyní i vždycky * a na věky věků. Amen.*

Preces

Bratři a sestry, jsme shromážděni na místě, kde požehnaně působil a krátce před svou smrtí trpěl kněz Josef Toufar. V duchovním spojení s ním prosme Boha za naši dnešní církev i za celý svět a společně volejme:

R. Kyrie, eleison.

- Prosme za oddanou víru, pevnou naději a věrnou lásku všech křesťanů. **R.**
- Prosme za svatost a obětavost biskupů, kněží a všech služebníků církve. **R.**
- Prosme za pokoj a úctu v rodinách a dobrou budoucnost příštích generací. **R.**
- Prosme za vzájemný respekt a ohleduplnost lidí různých kultur a různých víry. **R.**
- Prosme ukončení válečných konfliktů a nastolení trvalého míru. **R.**
- Prosme za ty, kdo jsou nuceni uprchnout ze své vlasti. **R.**
- Prosme za národy utištěné totalitním režimem. **R.**
- Prosme za sílu a statečnost těch, kdo trpí násilí. **R.**
- Prosme za osvobození těch, kdo slouží zlu v jakékoli jeho podobě. **R.**
- Prosme o požehnání pro obyvatele této obce, tohoto kraje a celé naší vlasti. **R.**

Post lectionem

R. br. **Q** Uam magni-fi-cá-ta sunt * Opera tu- a, Dómine. **V.** Omni-a
in sapi-énti-a fe-císti. **V.** Glóri-a Patri, et Fí-li-o, et Spi-rítu-i Sancto.

Kterak jsou skvělá, * Pane, tvá díla. **V.** Všechno jsi stvořil a učinil moudře. **V.** Sláva Otci i Synu i Duchu Svatému.

Antiphona ad Magnificat

Lc. 9, 1.2

I g **D** edit Ie-sus * virtútem et potestá-tem discípu-lis su- is super
ómní-a dæmóni-a, curá-re languó-res, prædicá-re verbum De-i, alle-lúia.

Ježíš dal * učedníkům sílu a moc nade všemi zlými duchy, k léčení nemocí a k blásání Božího slova, aleluja.

Canticum Evangelicum

Lc. 1, 46-55

Magní-ficat * ánima me-a Dóminum.
Et exsultávit spí-ritus me-us * in De-o, salutári me - o.

Quia respéxit humilitátem ancillæ suæ: * ec-ce enim, ex hoc beátam me dicent omnes generatiónes.

Quia fecit mihi magna qui potens est: * et sanctum nomen eius.

Et misericórdia eius a progénie in progénies * tíméntibus eum.

Velebí * má duše Hospodina
a můj duch jásá v Bobu, mém spasiteli, * neboť
sblédl na svou nepatrnou služebnici.
Od této chvíle mě budou blaboslavít * všechna
pokolení,

že mi učinil veliké věci ten, který je mocný. *
Jeho jméno je svaté.
A jeho milosrdenství (trvá) od pokolení do
pokolení * k těm, kdo se ho bojí.

Christum rogámus et Patrem, Christi Patrísque Spí-ritum; unum potens per
ómní-a, fove precántes, Trínitas. Amen.

Ty Tvůrce všeho, Bože náš,
svět řídíš a náš každý den
v nádheru světla oblékáš
a v noci dáváš blahý sen.

Kéž smí tě srdce opěvat,
radostný blas tě velebit,
nejčistší láska milovat,
strážlivá mysl těbe ctít.

Aby klid údům znaveným
pro další práci sílu dal,
vlil svěžest myslím zemdleným,
utišil pláč i každý žal.

Až převeze tma bezedná
po skončeném dni všechnu moc,
kéž víra temnot nepozná,
ať vírou rozjasní se noc.

My s díky za den skončený
na prahu noci prosíme
a chválíme tě písněmi:
Nám pomoz, i když bříšní jsme.

Vzývejme Krista, Otce s ním,
i s jejich Duchem společným;
V trojici Bože jediný,
nás prosící tě, posilni. Amen.

Antiphona I

Ps. 112, 2; H92

VII C
S IT nomen Dómini * benedíctum in sǣcula.

At je jméno Páně * požehnáno na věky.

Psalmus 112

Laudáte pú-eri Dóminum: * laudáte no - men Dómini.

Sit nomen Dómini benedíctum, * ex hoc nunc, et usque in sǣculum.

A solis ortu usque ad occásu, * laudábile nomen Dómini.

Excélsus super omnes gentes Dóminus, * et super cǣlos glória eius.

Quis sicut Dóminus Deus noster, qui in altis hábitat, * et humília réspicit in cǣlo et in terra?

Súscitans a terra ínopem, * et de stércore érigens páuperem:

Ut cóllocet eum cum princípibus, * cum princípibus pópuli sui.

Qui habitáre facit stérilem in domo, * matrem filiórum lætántem.

Glória Patri et Fílio, * et Spirítui Sancto.

Sicut erat in princípíu, et nunc et semper, * et in sǣcula sǣculórum. Amen.

Chvalte, Hospodinovi služebníci, * chvalte jméno Hospodinovo!

Buď velebeno Hospodinovo jméno * nyní i navěky!

Od východu slunce až na jeho západ * buď chváleno Hospodinovo jméno!

Povznesen je Hospodin nade všechny národy, * nad nebesa jeho sláva.

Kdo je jako Hospodin, náš Bůh, který trůní na výsosti * a sblíží dolů na nebe i na zem?

Slabého zdvihá z prachu, * ze smetiště povyšuje chudého,

aby ho posadil vedle knížat, * vedle knížat svého lidu.

Tě, která v rodině byla neplodná, dává bydlet * jako šťastné matce dětí.

Sláva Otci i Synu * i Duchu svatému, jako byla na počátku, i nyní i vždycky * a na věky věků. Amen.

A tobě, milý křesťane, dal Bůh v právě skončeném roce poklad mnohem cennější, nežli byl onen sáček plný diamantů onoho Peršana. To byly dny tvého minulého života – dny, které zapadly do moře minulosti a více se nevrátí – dny, ve kterých jsi mohl hodně pro Boha a duši vykonat, nebo i duši ztratit.

Dne 16. srpna 1851 měl být v Londýně popraven muž Lucían Holl. Když byl otázan, zda má před smrti ještě nějaké přání, prosil úpěnlivě, aby mu byl život prodloužen o čtvrt hodiny, že chce svou duši na věčnost lépe připravit. Přání bylo vyhověno, ale pak soudce zvolal s hodinkami v ruce: „Čtvrt hodiny uplynulo, pozor, připravte se!“ A tu začal odsouzený tím úpěnlivěji volat a prosil: „Ještě aspoň pět minut!“ Soudce povolil i tuto další lhůtu a když dovolený čas již uplynul, odsouzenec více prosil: „Aspoň minutu, aspoň minutu, ještě jen jednu minutu!“ I ta mu byla povolena, ale pak již byla poprava vykonána.

Moji drazí! Neotřese to vaši duši – touha po čtvrt hodině, pěti minutách, po minutě života, aby jich mohl umírající plně využít pro věčnost? A my, co jsme promarnili těch minut, hodin, dní a měsíců v tomto roce a kolik už v dosavadním našem životě? A jak to musí být hrozná bilance pro mnohého člověka, který žil bez Boha a bez víry, který špatně hospodařil s časem svého života. Proto tak důtklivě nás napomíná sv. Pavel: „Bratři, žijte pečlivě jako moudří, vykupující čas.“

Čas je drahocenným statkem, a proto ho musíme dobře užívat. Každé ráno je dar, který se nikdy nevrátí, a škoda, věčná škoda každého promarněného dne. Každý den je buď pramenem pozhnání, nebo pramenem neštěstí, neboť žít v hříších znamená promrhat drahocenný čas, utíkat právě radosti aniž za živa si připravit zoufalé peklo.

Ruský myslitel Tolstoj svého času špatným způsobem utrácel drahocenný čas a k jakým výsledkům dospěl? Na kraji zoufalství vidí pošetilost svého počínání zahalenou v indické bajce: Jeden poutník byl pronásledován dravcem a tu v rychlosti skočil do prohlubně. Ale v posledním okamžiku v hrůze spatřil, jak na dně propasti otvírá hrozný netvor svůj chřtán, aby ho polapil a pohltil. Rychle se zachytil keře, který vyrůstal ze skalní šterbiny. Tak visel mezi dvojím nebezpečím. Nahoře dravec – dole hrozná tlama netvora. Visí – ruce mu umdlévají, síly docházejí a cítí, že za chvíli se zřítí do záhuby. A když pohlédne ku keři, který jej na chvíli zachraňuje, co vidí? Zpod kořenů vylezly dvě myši, jedna bílá, druhá černá, a ohlodávaly kořeny keře, kterého se držel. Poznal, že je ztracen. Tak jsem visel i já ve větvích života, i na mne čuměla saň smrti, bílá a černá myš, den a noc hlodaly větve, které jsem se držel. A tu ho napadlo začít jiný život a zkusit nové krásné štěstí – štěstí křesťana.

Drazí v Kristu!

I nám ustavičně hrozí otevřená tlama saně-smrti – i na větvích našich životů ustavičně hlodají myši, bílá a černá – den a noc – a nám ubíhají hodiny, dny, měsíce, a uplynul rok ... Kolik smutku, kolik bolesti a slz nám přinesl, roku 1949 – kolik radosti a štěstí jsi nám také přinesl – i otevřené huby se na nás dávaly – a jak šťastný byl člověk, který měl hlubokou a pevnou víru, který třeba se slzou v oku mohl říci: Otče nebeský, ne naše, ale Tvá svatá vůle se staň!

Drazí v Kristu!

Už nikdy se nevrátí rok 1949. A přece se vrátí! Vráti se každému na soudu Božím. Hříšníkům k zahanbení, dítkám Božím k oslavě. Byl-li nám rok 1949 časem k pádu, přičiňme se a prosme Boha, aby rok 1950 byl nám po celý rok k povstání, a proto žijme tak, jako bychom již dnes měli zemřít, žijme pečlivě jako moudří a vykupujme si časem vezdejším život věčný.

Drazí v Kristu!

Vložte do toho dnešního děkovného chvalozpěvu „Bože, chválíme Tebe“ celou svou pokornou a kající duši i veškeré odhodlání a lásku své duše s nejsvětějším předsevzetím, že dny nastávajícího roku využijeme pro spásu své duše, neboť ten každický den příštího roku bude cenný jako drahokam. Bude drahokamem ztraceným, když ho promarníme, bude však nádherně zářícím drahokamem v naší koruně věčné, když jej prosvítíme láskou k Bohu, bližním a dobrými skutky. Čiňme dobré, dokud máme čas, aby Pán nás vzal na svou pravici. Amen.

Responsorium

R. Mt. 27, 45-46 *V.* Lc. 23, 46; **H218**

VII
T Enebræ factæ sunt, * dum cruci-fi-xissent Iesum Iu- dæ- i:
et cir-ca ho-ram no- nam exclá- má-vit Ie- sus vo- ce mag-na:
«De- us me- us, ut quid me dere- li-quí- sti?» † Et incliná-to cá- pi-te,
emí-sit spí-ri- tum. *V.* Exclá-mans Iesus voce magna, a- it: «Pa- ter,
in manus tu-as comméndo spí- ri-tum me- um». † Et.

*Zatmělo se, * když židé Ježíše ukřižovali, a kolem deváté hodiny vykřikl Ježíš mocným hlasem: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ † A nakloniv hlavu, odevzdal ducha. V. Ježíš zvolal mocným hlasem, řka: „Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha.“*

Lectio II

ČAS JE DRAHOCENNÝM STATKEM

Kázání P. Josefa Toufara, proslovené 31. prosince 1949 na sv. Silvestra při dopolední boboslužbě v chrámu Nanebevzetí Panny Marie v Čižbošti.

Drazí v Kristu!

V podvečer posledního dne roku jsme se shromáždili v našem chrámu Páně, abychom poděkovali Pánu Bohu za všechna dobrodíní, která jsme od něho za těch 365 dní obdrželi pro duši a pro tělo. Děkovat jsme přišli, ale také hodně a hodně odprosit dobrotivého Otce nebeského. Vždyť na konci uplynulého roku s pocitem bolestného smutku se ohlížíme nazpátek a musíme doznat i my: Vykonal jsem v tom roce mnoho činů a práce, ale pro Boha a moji duši málo nebo nic. Namluvil jsem milióny slov, ale málo z nich chválilo Boha – prožil jsem 365 dní, což činilo 8760 hodin, ale většinu z nich jsem promrhal, protože neměly cenu pro moji duši a věčnou spásu.

Perská pověst vypravuje: Jakýsi muž krácel navečer po břehu mořském a tu našel sáček plný drobných kamínek. Probíral se prsty v kamínkách a přitom pozoroval hejno bílých racků, kteří halekali na vlnách. Z dlouhé chvíle a ze zábavy bral ze sáčku kaménky, o nichž si myslel, že je tam nějaké děti nechaly zapomenuté a házel je po ptáčích. Jen jeden jediný si ponechal v ruce a donesl domů. Jak veliké bylo jeho překvapení, když při světle domácího krbu poznal nádherně se třpytící diamant ohromné ceny. Uvědomil si, jaký poklad tak lehkomyšlně ztratil a promarnil. Spěchal zpět na mořský břeh, ale ani lítost, ani sebeobviňování nemohly mu vrátit ztracený poklad. Ten ležel na dně mořském a byl mu navždy ztracen.

Antiphona II

Ps. 115, 4; H182

II d
C A-licem * salu-tá-ris accípi-am, et nomen Dómini invocábo.

Vezmu kalich spásy a budu vzývat jméno Hospodinovo.

Psalmus 115

Crédidi, propter quod locútus sum: * ego autem humi-li-átus sum ní - mis.

Ego dixi in excéssu meo: * Omnis homo mendax.

Quid retribuam Dómino, * pro ómnibus, quæ retribuit mihi?

Cálicem salutáris accípiam: * et nomen Dómini invocábo.

Vota mea Dómino reddam coram omni pópulo eius: * pretiósá in conspéctu Dómini mors sanctórum eius:

O Dómine, quia ego servus tuus: * ego servus tuus, et filius ancíllæ tuæ.

Dirupísti víncula mea: † tibi sacrificábo hóstiám laudis, * et nomen Dómini invocábo.

Vota mea Dómino reddam in conspéctu omnis pópuli eius, * in átriis domus Dómini, in médio tui, Ierúsalem.

Glória Patri et Fílio, * et Spirítui Sancto.

Sicut erat in princípío, et nunc et semper, * et in sæcula sæculórum. Amen.

*Měl jsem důvěru, i když jsem si řekl: * „Jsem tak sklíčen!“*

*Pravil jsem ve svém rozrušení: * „Každý člověk klame!“*

*Čím se odplatím Hospodinu * za všechno, co mi prokázal?*

*Vezmu kalich spásy * a budu vzývat jméno Hospodinovo.*

*Splním své sliby Hospodinu před veškerým jeho lidem. * Drahocenná je v Hospodinových očích smrt jeho zbožných.*

*Ach, Hospodine, jsem tvůj služebník, * jsem tvůj služebník, syn tvé služebnice,*

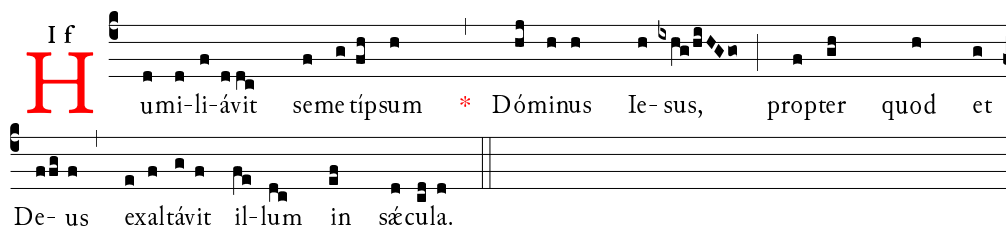
*rozvázal jsi moje pouta. † Přinesu ti obětí díky, Hospodine, * a budu vzývat tvé jméno.*

*Splním své sliby Hospodinu před veškerým jeho lidem * v nádvořích domu Hospodinova uprostřed tebe, Jeruzaléme!*

*Sláva Otci i Synu * i Duchu svatému, jako byla na počátku, i nyní i vždycky * a na věky věků. Amen.*

Antiphona III

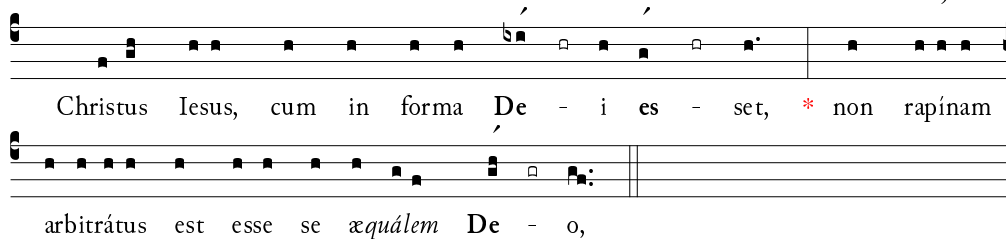
Phil. 2, 8-9

Pán Ježíš se ponížil, proto také ho Bůh povýšil na věky.

Canticum

Phil. 2, 6-11

sed semetípsum exinanívit formam servi accípiens, * in similitúdinem hóminum factus; et hábitu invéntus ut homo, † humiliávit semetípsum factus obœdiens usque ad mortem, * mortem autem crucis.

Propter quod et Deus illum exaltávit † et donávit illi nomen, * quod est super omne nomen,

ut in nómine Iesu omne genu flectátur * cæléstium et terréstrium et inférnórum, et omnis lingua confíteátur: * «Dóminus Iesus Christus!», in glóriam Dei Patris.

Glória Patri et Fílio, * et Spirítui Sancto.

Sicut erat in princípío, et nunc et semper, * et in sæcula sæculórum. Amen.

*Kristus Ježíš, ačkoli má božskou přirozenost, * nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka * a stal se jedním z lidí.*

*Byl jako každý jiný člověk, † ponížil se a byl poslušný až k smrti, * a to k smrti na kříži.*

*Proto ho také Bůh povýšil † a dal mu Jméno * nad každé jiné jméno,*

*takže při Ježíšově jménu musí pokleknout každé koleno * na nebi, na zemi i v podsvětí a každý jazyk musí k slávě Boha Otce vyznat: * Ježíš Kristus je Pán.*

*Sláva Otci i Synu * i Duchu svatému, jako byla na počátku, i nyní i vždycky * a na věky věků. Amen.*

Lectio I

Z druhé knihy Makabejské

Nedlouho potom poslal král starého Athéňana, aby přinutil židy odvrátit se od zákonů otců a nežít podle Božích zákonů, zneuctit dokonce jeruzalémskou svatyni a pojmenovat ji po Diovi Olympském, svatyni na Gerizímu pak pojmenovat po Diovi Pohostinném proto, že byli pohostinní obyvatelé toho místa.

Těžký a odporný byl všem nápor tolikerého zla. Vždyť i svatyni naplnili pohané prostopášností a nevázanou bujností, hledali povyražení u nevěstek a na svatých nádvořích se pelešili s ženštinami; dovnitř vnášeli, co tam nepatřilo. I zápalný oltář byl přeplněn nečistými věcmi, které zákony zakazovaly. Nebylo dovoleno světit sobotu ani dodržovat svátky otců, ba vůbec se přiznat k tomu, že je někdo žid. Každý měsíc násilně nahnali lid na obětní slavnost králových narozenin, a když nadešla slavnost Dionýsova, nutili židy, aby s břečtanovými věnci oslavovali Dionýsa.

Z popudu Ptolemaiova přišlo nařízení i do sousedních helénských měst, aby se s židy jednalo stejným způsobem, kdykoli se budou pořádat obětní slavnosti; ti, kdo se nerozhodnou přejít na helénský způsob života, měli být zabiti. Všem bylo zřejmé, že nastává čas velikého utrpení.

Dvě ženy byly předvedeny před soud, že daly obřezat své syny. S kojenci u prsů je vodili veřejně městem a pak je svrhli z hradeb. Židé se sešli do blízkých jeskyní, aby tajně oslavili sobotu. Byli udáni Filipovi a společně zaživa upálení, protože se z úcty k nejposvátnějšímu dni odmítli bránit.

Nyní vybízím ty, kdo při četbě knihy došli až sem, aby se nedali zkrušit tím, co se stalo, ale aby pochopili, že to trestání nebylo ke zkáze, nýbrž k výchově našeho rodu. Je známkou velikého dobrodiní bezbožníkům, nejsou-li dlouhý čas ponecháni v pohodlí hříchu, ale postihne-li je vzápětí trest. Zatímco u jiných národů Hospodin trpělivě čeká, až se naplní míra jejich hříchů, a teprve pak je potrestá, s námi se rozhodl naložit jinak, aby nás nemusel trestat později, až naše hříchy dosáhnou nejzazší meze. Proto od nás nikdy neoddaluje milosrdenství; svůj lid vychovává neštěstími, ale neopouští jej. Jen tolik budiž řečeno na vysvětlenou; po tomto krátkém odbočení pokračujeme ve vyprávění.

Jistému Eleazarovi, jednomu z předních znalců Zákona, který byl pokročilého věku a ušlechtilých rysů tváře, otevřeli násilím ústa a nutili ho pozřít vepřové maso. On však zvolil raději čestnou smrt než život s potupou a dobrovolně šel na popraviště. Pokrm, který měl sníst, vyplivl. Těm, kdo zůstanou, tím dal příklad, jak odmítat zakázaná jídla i přes všechnu lásku k životu.

Dohlížitelé nad bezbožnými obětními slavnostmi, kteří se s tím mužem znali ještě z dřívějších dob, ho vzali stranou a přemlouvali, aby si dal přinést kusy masa, z něhož má dovoleno jíst, aby si je sám připravil a přitom předstíral, že jí maso z obětí nařízených králem. Když to prý udělá, unikne smrti a pro staré přátelství s nimi dojde vlídného zacházení. On však učinil významné rozhodnutí, hodné věku a důstojnosti stáří, vznešených šedin a od mládí nejvzornějšího chování; zvláště pak dbal svatého a Bohem daného zákonodárství, když odpověděl, aby jej poslali do podsvětí. „Nesluší se,“ řekl, „abychom se ve svém věku přetvařovali, protože by mnozí z mladých soudili, že Eleazar se ve svých devadesáti letech stal odpadlíkem. Ty bych pro své pokrytectví a okamžik prchavého života hanebně oklamal a na své stáří tak přivodil potupnou skvrnu. A i kdybych pro přítomnost unikl trestu lidí, neuniknu rukám Vševládného, ať živý, nebo mrtvý. Proto se nyní statečně vzdávám života, abych se ukázal hoden svého stáří a mladým zanechal ušlechtilý příklad, aby ochotně a důstojně šli na smrt za vznešené a svaté zákony.“ To řekl a hned vstoupil na popraviště.

Blahosklonnost, kterou mu ještě krátce předtím projevíli jeho průvodci, se změnila v nepřátelství pro ta slova, která pokládali za šílenství. Když skonával pod ranami, se sténáním pravil: „Hospodinu, který má svaté poznání, je zjevné, že jsem mohl uniknout smrti; snášim na svém těle krutá muka bičování a v duši to rád vytrpím z posvátné bázně k němu.“

Tak skončil a zanechal svou smrtí příklad hrdinství a památku ctnosti nejen mladým, ale i většině národa.

2 Mcc. 6, 1-31